

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

49. Constanter fidendum

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77028](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77028)

De Patient. lingua Martyrum; utraque pariter coronatur. Tertullianus A
cap. 13. Jobum commendans: Cum ille homo, inquit, ad omnem
acerbum nuntium, nihil ex ore promeret, nisi Deo gratias.

Joannes Avila peritissimus interioris hominis magi-
ster, dicere solebat: Plus valet in ærumnis & doloribus
unum Deo gratias, quam sex millia in rebus prosperis &
bonâ valetudine. Nam Deo gratias agere, inquit, tempo-
re consolationis, est omnium; atqui tempore calamita-
tis, propriè proborum.

Quare, mi optime agrote, per tuam te salutem oro
sic animum, sic linguam forma, ut quo pejus tibi est,
hoc tu promptius dicas: Deo gratias. Tum deique imi-
tator crucifixi Domini censeberis, cum etiam in dolo-
ribus audebis dicere: Fastidia vexent, maiores angant,
desint plurima; Deo gratias: Sevant dolores, augeantur

cruciatibus, tormenta crescant; Deo gratias: Diceret par, di-
lanier, occidat; Deo gratias. Hæ voces celum penetrant,
hæc musica Deo gratissima; gratiarum actio inter ad-
versa & tormenta. Ad hoc hortatus Paulus: In omnibus,
inquit, gratias agite: tam in morbo, quam in valetudine
commodâ, tam in inopiâ, quam in copiâ, tam in per-
turbatione quam in tranquillitate, tam in adversis

Morbus est majus be-
neficium, quam si
omnia ad
nutum
fluant.
1. Thess. c. 5.
vers. 17.

quàm in prosperis. In omnibus gratias agite. Non enim
minus, imò plerumque majus beneficium Dei est,
morbus, inopiâ, solatii defectio, honoris privatio,
quàm si omnia ad nutum fluant. In omnibus ergo agen-
da gratia. In quâcunque mentis pessione sit agrotus,
dicat tamen: Benedicam Dominum in omni tempore; sem-
per laus ejus in ore meo. Nullum sit pamentum, nulli
sint dolores, in quibus agrote grave sit dicere: Deo gra-
tias. In omnibus gratias agite. Tantò gratiarum actio
nobilior, tantò patientia est gloriosior, quò morbus
aut dolor vehementior.

§. 48. Agroti vix in Deum fiducia.

Mori est
serium ne-
gotium.

Mori, serium est negotium, & ars minime ludica.
Et meritò possit ex agrote queri: Visne te forum
æternitatis alexa committere? Viam inis & longam
& ignotam, & quò pervenies? His optime responderit
ager qui non miseriorum illud misit: Debeo, Cogor.
Sed illud potius etiam mente dixerit: Spiritum meum
Deo meo libens volens impendam: ita me committo
æternitati; ita letus abeo.

Sic profusus, sic & sani sentiant, præsertim ii qui velut
moribundi obeunt. Ex horum numero rectè quis dixe-
rit: Jam pridem mori cœpi, jam morior, jam delibor &
consumor, jam iter ad æternitatem inisito. Et quia Dei
misericordia finem nescit, & mensuram omnem exce-
dit, sic pergo intrepidus: In te, Domine, speravi, non confun-
datur ex æternum (sic spero) in æternum, in æternum. Et
quamvis è divinis paginis mille me oracula confirmant,
largissimam tamen rationis lucem, quam hic Romanus
sapiens allegat, non spreverim. Quid de morte, & verò
etiam quid de reditu à morte ad vitam, sit sentiendum,
à priscis sic docemur.

Seneca
epist. 102.
post med.

Cum venerit dies ille, qui mixtum hoc divini huma-
nique fecernat, corpus hoc, ubi inveni, relinquam: ipse
me Deo reddam. Nec nunc sine illo sum, sed gravi ter-
renoque detineor. Per has mortalis ævi moras, illi me-
liori vitæ longiorique proluditur. Quemadmodum nov-
em mensibus nos tener maternus uterus, & præparat
non sibi, sed illi loco, in quem videmur emitti, jam ido-
nei spiritum trahere, & in aperto durare: sic per hoc
spatium quod ab infantia patet in senectutem, in alium
naturæ sumimur partum. Alia origo nos expectat, alius
rerum status. Nondum cælum, nisi ex intervallo, pati
possumus, proinde intrepidus horam illam decretoriam
prospice: non est animo suprema sed corpori. Quid-
quid circa te rerum vides, tanquam sarcinas non aspor-
tandas aspice. Transendum est. Dies iste quem tanquam
extremum reformidas, æterni natalis est. Depone onus.

Spatium ab
infantia in
senectute
in alium
naturæ par-
tum nos
sumit.

Vitæ dies
extremus,
æterni na-
talis est.

Quid cunctaris? tanquam non prius quoque, relicto,
in quo latebas, corpore exieris? Hæres & reluctatistum
quoque magno nili maris expullus es. Gemis, ploras:
& hoc ipsum flere, nascentis est. Sed tunc debebat
ignosci; rudis & imperitus omnium veneras, ex mater-
norum viscerum calido mollique fomento emissum ef-
flavit aura liberior. Deinde, offendit duræ manus ta-
ctus; tenetque adhuc & nullius rei gnarus obstupuit
inter ignota. Nunc tibi non est novum separari ab eo,
cujus ante pars fueris: a quo animo membra jam super-
vacua dimitte, & istud corpus diu inhabitatum pone.
Scindetur, obruetur, abolebitur. Quid contristaris? ita
solet fieri. Percunt semper velamenta nascentium. Quid
ista sic diligis, quasi tua? istis operus es. Veniet, qui te
reveler dies, & ex contubernio fœdi atque olidi ventris
educat. Hinc nunc quoque tu, quantum potes, subvola:
utque etiam necessariis, quæ cohærebunt, alienus. Jam
hinc alius aliquis sublimiùsque meditare. Aliquando
tibi naturæ arcana retergentur, discutiatur ista caligo, &
lux undique clara percuciet. Nulla serenum ambra tur-
babit: æqualiter splendet omne cæli latus: dies & nox
aëris infimi vices sunt. Tunc in tenebris vixisse dices,
cum totam lucem totus aspexeris, quam nunc per an-
gustissimas oculorum vias obscure intueris, & tamen
admiraris tam procul. Quid tibi videbitur divina lux,
cum illam suo loco videris? Hæc cogitatio nihil sordi-
dum in animo subidere sinit, nihil humile, nihil crudele.
Deum omnium rerum esse testem ait. Illi nos approba-
ri, illi in futurum parari jubet, & æternitatem proponere,
quam qui mente concepit, nullos horret exercitus, nec
non terretur tubâ, nullis ad timorem minis agitur.

Quis obse-
ro Seneca
hæc mysteria
expulsi

Quid quæso sanctius Christiani? Hæc cogitemus, hæc
meditemur. Nemo bonus malè moritur, nemo malus,
bene. Brevis ad æternitatem via est mors.

§. 49. Constante.

Constante, obsecro, constante. Nulla est patientia, si desit Constantia. Sed erit qui dicat: Hæc patientia si
jam altera, jam tertia, jam quarta vel quinta, jam no-
na hebdomas est, quâ decumbo. Objiciet alius: Hic
jam sextus, jam decimus, jam decimus sextus mensis
agitur, ex quo malè habere cœpi. Non deerunt qui
querantur jam se altero, jam tertio, jam octavo, jam
decimo tertio anno, & pluribus in morbo esse. O Patientis
boni! non valde patientis est animi, ad calculum tam
exactum, dies, & menses, & annos revocare. Durate, est ad cal-
culum dies
& annos
revocare.

Beatus Servulus, qui Gregorium Magnum habet en-
comiatem, à primâ ætate usque ad finem vitæ plurimis
annis paralyti detinebatur, ita quidem ut nec manum
ad os movere, nec in alterum se latus versare potuerit:
nihilominus tota panè Biblia memoriæ mandavit au-
diendo. Istius vivere quid erat, nisi diu mori? Dumque
sic quotidie tot annis moreretur, illud unum, Deo gratias,
assidue usurpabat. Hujc omnes in morbo anni, licet
tam ærumnosi, nihil esse visi sunt ad æternitatem.

Beata Lydwina virgo Schiedamensis, ipsos triginta
octo annos diversis morbis conflictabatur, mendicum
illum ad probaticam piscinam æmulata. Hanc virginem
rectius dixisses mori quam vivere, tot illis annis quos
inter gravissimos, inauditos, & panè continuos dolores
exegit. Omnis cruciatuum varietas in illam conjuravit.
Annis triginta vix tantum panis comedit, quantum viro
robusto in triduum suffecerit; vix etiam tribus nocti-
bus aliquid quietis cepit. Accessit ad tantam morbo-
rum sevitici extrema paupertas, gravis & ipse morbus.
In hac

De quo,
hoc cap. 2.
anno 1433.

Aeternitatis Prodromi Caput II.

63

In hac arummarum congerie Lydwina hoc unum assidue pronuntiavit: *O bone Jesu miserere mei.* Huic etiam virgini triginta octo anni per maximos dolores acti, vix punctulum videbantur ad aeternitatem.

Alis Nicolai nominant, de qua Sarius & Harcaeus 6. Martii, obiit anno 1447.

Sed est quæ & Servulum & Lydwina annorum in morbo consumptorum numero superet. Beata Coleta, virgo Corbejana incredibilem dolorum vim annis amplius quinquaginta patientissime sustinuit. Subinde octiduo toto vix horulam unam dormivit. Feltis ac dominicis diebus dolores plerumque augebantur. Quandoque tam corporis quam animi agitudine quætebatur. Et, quod illa singulares Dei favore interpretabatur, omnia sanctorum martyrum tormenta sanè horrenda gradatim experta est, aliis cruciatibus super alios divinitus immixtis. Inter hos illa sæpius dixit: *O si ego una omnium febrium æstus ac frigora pati possem!* Theatrum esse cupio, in quo genus omne morborum ludæ, ut inde Angelis & Deo spectaculum fiat. Lectulus, aliorum ægrotorum fomentum, clavis illi ac veptibus sparsus videbatur. Hanc illa formidabilem dolorum continuationem ac seriem, annis, ut dixi, amplius quinquaginta, admirabili patientiâ toleravit. Verum & huic virgini tot anni vix momentum visi sunt ad aeternitatem. Porrit & hæc virgo cum beato Bernardo dicere: *Opus meum vix unius est hora: & si plus, pro amore non sentio.*

Bernard. serm. 14. in Cant. med. ferè.

Quare, mi ægrote, si dies & annos tui morbi computes, momentum voca; si patientiam atque constantiam, Beatorum aeternitatem spera, labor est exiguus, brevis dolor, æterna merces.

§. 50.

VT tam sanus quam ægrotus ea quæ sanctè apud animum suum statuit, in opus possit producere, & è verbis facere facta, sequentes orationes addimus, animo confirmando.

I. ORATIO.

Sanis, Egrotis, Moribundis assidue dicenda.

Dilectissime Domine Jesu Christe, in unione illius charitatis, quæ te ipsum Patri obtulisti in mortem, offero tibi cor meum, ut de me & per me fiat beneplacitum tuum. Dulcis Jesu, hoc beneplacitum tuum eligo & desidero, quantumlibet adversa, morbus & mors, insistent, & me totum fidelissimæ Providentiæ, sanctissimæque Voluntati tuæ committo. Spero enim, & rogo, ut me, & omnia quæ circa me sunt, tu dirigas ad gloriam tuam, & animæ meæ salutem.

II. ORATIO.

Ad conservandam cum divinâ Voluntate Conformitatem.

Domine Jesu Christe, qui ad gloriam tuam, & salutem nostram læta permisces tristibus, & ad profectum nostrum secunda adversaque evenire permittis, bonitati tuæ gratias ago, quod mei fueris recedat, & hac exigua cruce servum inutilem visitaveris. Peto autem gratiam ut ex hac qualicunque visitatione tuâ, fructus & proventus, quem tu desideras, consequatur, neque impatientiâ vel ingratitude meâ impediat. Tuam, quæso, manum porrigas, infirmo mihi, meque sicut Petrum Apostolum, cum mergi cœpisset marinis fluctibus, potenti dextrâ erige, ne sub hac cruce labascam & cœcidam. Quod autem potes, id velis etiam rogo, ut præsentem & amarum, carnique molestum calicem à me transferas, sicut Regem Ezechiam cum lacrymis orantem exaudivisti, & lethali morbo mirabiliter liberaisti. Verumtamen non mea, sed tua (quæ semper iusta est & sancta) voluntas fiat. Penes te stat omnis auctoritas de filiis judicandi atque decernendi, nec

Tom. I.

A quispiam te rectius novit, quæ pharmaca morbis nostris curandis convenient. O mi amantissime Pater, argue, corripe, castiga, ure, seca hoc tempore, ut in æternum parcas, neque in furore tuo peccata nostra inferni flammis exuras. Scio multis prodesse virgam tuam, cum dilectos filios corripis, & corripiendo purgas, exerceas, probas, priusquam electos corones. Paratum cor meum Deus, paratum cor meum, quomodo & quamdiu tibi placuerit, nœ virgæ tuæ paternæ subijci meamque patientiam in cruce probari. In te Domine speravi, non confundar in æternum. Me totum sanctissimæ voluntati tuæ submitto, atque committo. Etiam si me occideris, tamen in te vitæ fontem sperare non desinam. In manibus tuis sunt fortis meæ.

III. ORATIO.

Ad acquirendam Patientiam.

Nosti Omnipotens Deus, quam vile sit & fragile hoc manuum tuarum figmentum, quod ex pulvere formatum, à levi vento concutitur, frangitur, & tandem iterum in pulverem evanescit. Adeo nihil est quod meis ego viribus fidam, qui carne contra spiritum semper reluctante, tot sentio motus indignationis, impatientiæ, pusillanimitatis, dissidentiæ, aliarumque perturbationum, quando vel leviter tangor. Tuam igitur opem imploræ, celestis medicæ, divinum tuum pharmacum, quod **PATIENTIA** dicitur, mihi cupio communicari. Summum nempe in morbis etiam acerbissimis levamentum est **PATIENTIA**.

Da mihi, quæso, Domine, præsentem, & æquo esse animo, ut velut ambidexter læta & tristia, suavia & aspera non aliunde quam de paternis tuis manibus protecta suscipiam, mihi quæque divinitus esse immixta certissimè credam, quoniam ad filiorum tuorum exercitationem ac profectum dirigis omnia.

C Doceat me, obsecro, spiritus tuus, quo confortante possumus omnia, ut sciam animam meam in patientiâ possidere usque ad mortem. Tu es Dominus qui aculeos & dolores omnium & singulorum laborantium consideras: ego verò licet nondum ad sanguinem usque restiterim, tamen carnis imbecillitatem & recalcitrantis naturæ vim sæpe vel invitus experior. Tantò igitur magis adjuva, Domine, imperfectum meum, ut virtus in infirmitate perficiatur, & ego sincere testari possim, Virga & baculus tuus ipsa me consolata sunt. Adhæc gratiâ tuâ duce respiciam sæpe in faciem Christi mei, & Filii tui crucifixi, qui se patientibus omnibus absolutam **PATIENTIÆ** speculam & exemplar præbet. Sed & lectissimi ac fidelissimi amici tui in cruce meâ me confortantur, qui tanquam aurum in ardenti fornace à te probati ac purgati, atrocissima quæque supplicia pro te, uti patientissimè, ita & fortissimè pertulerunt, tantò nunc Capiti firmiores in celestibus delitiis, quantò antea patientiores fuerunt in gravibus tormentis.

IV. ORATIO.

Ad augendam Patientiam.

Vita hæc nostra peregrinatio est ab exilio ad patriam. Et ne detineat nos amœnitas viæ, quo minus ad te, Deus, rectè & celeriter contendamus, excitas nos stimulis, & spinis pungis, ut concupiscamus requiem & finem itineris. Sunt ergo morbi, fletus, luctus, mœror, adversa omnia, velut calcaria quibus segnis hic equus, vel verius, alinus urgetur, ne semper in viâ subsistat. Fac nos, Domine, oblivisci viæ, meminisse patriæ, atque si adjicis pondus adversorum, adde etiam robur ne succumbamus oneri, ad te perpetuò intenti & erecti. Ceterum, tua, Domine, sunt omnia; fac de omnibus sine exceptione, quod inscrutabili tuo iudicio vi-

F 2

sum